

Departamentul de studii parlamentare și politici UE
Direcția pentru Uniunea Europeană

**Evoluția conceptului de *țară terță sigură* în politica UE privind gestionarea
migrației**

Mihaela Banu

Biroul pentru control parlamentar în domeniul afacerilor europene

16 martie 2026

Opiniile exprimate aparțin autorului și nu reprezintă punctul de vedere al
Camerei Deputaților.

Evoluția conceptului de țară terță sigură în politica UE privind gestionarea migrației

Conceptul de țară terță sigură permite statelor membre ale UE să respingă o cerere de azil pe motiv că este inadmisibilă (fără a examina fondul acesteia), atunci când solicitanții de azil ar putea solicita și, dacă sunt eligibili, ar putea primi protecție internațională într-o țară din afara UE care este considerată sigură pentru ei. În dreptul UE, conceptul de țară terță sigură a fost introdus inițial prin [Directiva 2005/85/CE](#) a Consiliului, din 1 decembrie 2005, privind standardele minime pentru procedurile aplicate în statele membre pentru acordarea și retragerea statutului de refugiat. Potrivit acestui document, pentru ca o țară terță să fi fost considerată sigură, autoritățile competente erau ținute să se asigure că în țara respectivă: viața și libertatea solicitanților de azil nu erau amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un grup social sau opinii politice; că principiul nereturnării era respectat în conformitate cu [Convenția de la Geneva](#)¹; că era respectată interdicția expulzării către țări în care se practică tortura, tratamentele crude, inumane sau degradante, și că exista posibilitatea de a solicita recunoașterea statutului de refugiat și de a beneficia de protecție în conformitate cu Convenția de la Geneva. Cu alte cuvinte, un element esențial în aprecierea temeiniciei cererii de azil era siguranța solicitantului în țara sa de origine, siguranță probată prin verificarea criteriilor sus-menționate.

Ulterior, definiția sintagmei a fost menținută, dar rafinată în cadrul [Directivei 2013/32/UE](#), din 26 iunie 2013, privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale, care a înlocuit-o pe cea din 2005 și care a rămas în vigoare până la aplicarea noului sistem prevăzut de [Pactul privind migrația și azilul](#). Acest act prevede pe lângă criteriile sau standardele arătate mai sus, și obligația autorităților competente de a se asigura că nu există niciun risc de vătămare gravă, astfel cum este definită în [Directiva 2011/95/UE](#) privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate. Vătămrile grave avute în vedere de Directiva 2011/95/UE sunt: pedeapsa cu moartea sau execuția; tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante aplicate unui solicitant în țara de origine și amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.

[Regulamentul \(UE\) 2024/1348](#) de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune abrogă Directiva 2013/32/UE, începând cu 12 iunie 2026, actualizând normele pe baza cărora statele membre vor putea aplica conceptul de țară terță sigură. Art. 77 din acest regulament a instituit pentru Comisia Europeană obligația ca, până la 12 iunie 2025, să reexamineze conceptul de țară terță sigură și, după caz, să propună eventuale modificări specifice.

În cadrul acestor proceduri, în mai 2024, Comisia Europeană a fost sesizată cu o [scrisoare](#) semnată de 15 miniștri de interne din statele membre, inclusiv România, prin care i se cerea ca în revizuirea conceptului de țară terță sigură să se prevadă măsuri concrete și imediate, întemeiate pe *acquis*-ul UE, pe baza cărora statele membre să poată transfera solicitanții de azil pentru care există o astfel de alternativă. În același timp, Comisia era încurajată să prezinte o propunere de desemnare a țărilor drept țări terțe sigure la nivelul UE, așa cum prevede noul Regulament privind procedurile de azil. Potrivit acestuia din urmă, țara terță trebuie să ofere

¹ Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951, modificată de Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967

posibilitatea de a solicita și, acolo unde sunt îndeplinite condițiile, de a primi protecție efectivă. În temeiul noului cadru, o țară terță poate fi considerată sigură dacă există certitudinea că - pe lângă faptul că oferă protecție împotriva persecuției, vătămarilor grave și returnării - persoanele transferate: au voie să rămână pe teritoriul țării terțe; au acces la mijloace de subzistență suficiente pentru a menține un nivel de trai adecvat, având în vedere situația generală a țării terțe gazdă, inclusiv hrană, îmbrăcăminte, locuință și dreptul de a desfășura o activitate remunerată; au acces la asistență medicală și tratament esențial pentru boli, în condițiile prevăzute în general în țara terță respectivă; au acces la educație, în condițiile prevăzute în general în țara terță respectivă și beneficiază de protecție efectivă până la găsirea unei soluții durabile.

Regulamentul (UE) 2024/1348 a fost recent modificat prin [Regulamentul \(UE\) 2026/463](#), din 24 februarie 2026, în ceea ce privește aplicarea conceptului de „țară terță sigură”. Conform textului modificat, conceptul de *țară terță sigură* se poate aplica atunci când este îndeplinită una dintre următoarele condiții:

- există o legătură între solicitant și țara terță în cauză, pe baza căreia ar fi rezonabil pentru acesta să se deplaseze în țara respectivă;
- solicitantul a tranzitat țara terță în cauză în drum spre Uniune; sau
- există un acord sau o înțelegere cu țara terță la nivel bilateral, multilateral sau european pentru admiterea solicitanților de azil, această opțiune neaplicându-se minorilor neînsoțiți.

Legătura dintre solicitant și țara terță ar putea fi considerată stabilită în special atunci când membrii familiei solicitantului sunt prezenți în țara terță respectivă, când solicitantul s-a stabilit sau a stat în țara terță respectivă sau când solicitantul are legături lingvistice, culturale sau alte legături similare cu țara terță respectivă.

În sensul regulamentului, tranzitul printr-o țară terță ar putea include o situație în care un solicitant a trecut prin sau a stat pe teritoriul unei țări terțe în drum spre Uniune sau în care solicitantul s-a aflat la frontieră sau într-o zonă de tranzit a unei țări terțe, unde solicitantul respectiv a avut posibilitatea de a solicita protecție efectivă din partea autorităților țării terțe în cauză.

Statele membre ar trebui să aibă, de asemenea, posibilitatea de a aplica conceptul de țară terță sigură pe baza unui acord sau a unei înțelegeri, indiferent de denumirea sa formală, încheiat(ă) de Uniune sau de statele membre cu țara terță în cauză, într-un mod care să conducă la certitudine juridică și transparență, cu condiția ca acordul sau înțelegerea în cauză să conțină dispoziții care impun examinarea meritelor oricăror cereri de protecție efectivă formulate în țara terță respectivă de către solicitanții vizați de acordul sau înțelegerea respectivă.

În cazul în care Comisia intră în negocieri pentru un acord în numele Uniunii cu o țară terță în vederea încheierii unui acord la nivelul Uniunii, aceasta ar trebui să ia în considerare, în cursul negocierilor, orice acorduri bilaterale sau multilaterale existente între statele membre și aceeași țară terță, inclusiv impactul potențial al acordului la nivelul Uniunii asupra acestor acorduri bilaterale sau multilaterale și asupra cooperării statelor membre cu țara terță respectivă în domeniul migrației. În situația în care dispozițiile acordurilor bilaterale sau multilaterale încheiate de statele membre cu o țară terță sunt incompatibile cu dispozițiile acordului încheiat de Uniune cu aceeași țară terță, acesta din urmă se aplică cu prioritate.

[Rezoluția legislativă](#) a Parlamentului European din 10 februarie 2026 referitoare la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (UE) 2024/1348 în ceea ce privește aplicarea conceptului de „țară terță sigură” arată că, pentru a spori eficiența procedurală, solicitantul nu ar trebui să aibă un drept automat de a rămâne pe teritoriul unui stat membru în scopul unei proceduri de apel împotriva unei decizii de inadmisibilitate luate pe baza conceptului de țară terță sigură. De asemenea, Parlamentul European consideră că solicitantul nu ar trebui să aibă un drept automat de a rămâne pe teritoriul unui stat membru în scopul unei proceduri de apel împotriva unei decizii de

inadmisibilitate luate pe motiv că un stat membru, altul decât statul membru în care se depune apelul, i-a acordat solicitantului protecție internațională.

Tot la 24 februarie 2026, a fost adoptat [Regulamentul \(UE\) 2026/464](#) de modificare a Regulamentului (UE) 2024/1348 în ceea ce privește întocmirea unei liste a țărilor de origine sigure la nivelul Uniunii. În temeiul Regulamentului (UE) 2024/1348, se pot aplica norme specifice atunci când un solicitant provine dintr-o țară de origine sigură. În special, examinarea unei cereri trebuie accelerată, iar, dacă solicitantului nu i s-a permis încă intrarea pe teritoriul unui stat membru, statul respectiv poate examina temeinicia cererii sale în cadrul unei proceduri la frontieră. Ca atare, legiuitorul UE a considerat necesară consolidarea aplicării conceptului de *țară de origine sigură*, ca instrument esențial pentru facilitarea examinării rapide a cererilor potențial nefondate, prin desemnarea țărilor terțe drept țări de origine sigure. De asemenea, s-a considerat necesară abordarea anumitor discrepante dintre listele naționale ale statelor membre cu țări de origine sigure. Prin urmare, trebuia stabilită o listă a țărilor de origine sigure la nivelul Uniunii.

Noul regulament prevede o listă europeană a țărilor de origine sigure, care include Kosovo, Bangladesh, Columbia, Egipt, India, Maroc și Tunisia. De asemenea, țările cărora li s-a acordat statutul de candidat în procesul de aderare la UE sunt desemnate drept țări de origine sigure. O țară candidată ar fi exclusă doar în anumite circumstanțe specifice: utilizarea violenței fără discriminare în situații de conflict, sancțiuni adoptate de Consiliu împotriva țării respective sau o rată de recunoaștere la nivelul UE a solicitanților de azil care depășește 20%. În plus, unele state membre au deja liste naționale de țări de origine sigure. O listă europeană ar urma să completeze aceste liste și să promoveze o aplicare mai uniformă a conceptului, permițând statelor membre să prelucreze cererile de azil ale cetățenilor țărilor enumerate în cadrul unei proceduri accelerate, pe motiv că cererile lor au șanse mici de succes. Lista UE a țărilor de origine sigure ar putea fi extinsă sau revizuită în timp. De asemenea, țările pot fi suspendate sau eliminate de pe listă dacă nu mai îndeplinesc criteriile pentru desemnarea drept țări de origine sigure.

Conform noilor reguli, revine fiecărui solicitant obligația de a dovedi că țara sa de origine, deși se află pe lista țărilor de origine sigure a Uniunii, nu îndeplinește această condiție din cauza unei temeri întemeiate de persecuție sau a riscului de vătămări grave în cazul în care ar fi returnat.

Pe de altă parte, Regulamentul privind procedura de azil permite desemnarea, atât la nivelul Uniunii, cât și la nivel național, a țărilor terțe sigure și a țărilor de origine sigure, cu excepții teritoriale și excepții pentru categorii identificabile de persoane, pentru a ține cont de realitățile complexe și dinamice ale țărilor terțe. Dar, pentru ca ambele concepte să fie aplicabile în practică, statele membre ar trebui să poată aplica aceste dispoziții pe listele lor naționale cât mai curând posibil, înainte de iunie 2026.